

v Praze, o 408 Kč, zabavením pohledávky za poddlužníkem, poštovním úřadem šekovým v Praze, usnesl se Nejvyšší soud, že jest příslušným okresní soud v Ružomberku.

D ů v o d y:

Exekučním titulem jest rozsudek pro zmeškání okresního soudu v Ružomberku (§ 1 čís. 1 ex. ř. a § 1 čís. 1 zák. čl. LX:1881). Okresní soud v Ružomberku povolil již podle tohoto rozsudku exekuci zabavením, uschováním a prodejem věcí movitých a dožádal o výkon okresní soud exekuční v Praze. Zabavení bylo vykonáno jednak poznámkou v zájemním protokolu, jednak novým zabavením. Poté učinila vymáhající strana přímo u okresního soudu exekučního v Praze podle téhož exekučního titulu a k vydobytí téže vykonatelné pohledávky návrh na zabavení pohledávky povinné strany za poddlužníkem, poštovním úřadem šekovým v Praze. Protože vykonatelný exekuční titul nebyl připojen, postoupil okresní soud exekuční v Praze návrh podle § 44 j. n. okresnímu soudu v Ružomberku, ale tento vrátil spis k příslušnému jednání, protože prý jde o pokračování v exekuci dříve již povolené. Netřeba v tomto případě zkoumati, zda vzhledem k ustanovení § 17 zák. čl. LX:1881, jenž byl zachován v platnosti v čl. V. bod 16 zákona ze dne 19. ledna 1928, čís. 23 sb. z. a n., jest pokládati exekuci na pohledávku za pokračování v exekuci na movitost, neboť čl. VI. § 45 cit. zák. ustanovuje, že soud exekuci povolující vydá zákazy v tomto § uvedené, kdežto teprve další úkony uvedené v §§ 52 a násl. příslušejí soudu exekučnímu. Okresní soud exekuční v Praze byl by příslušným k povolení této exekuce jen za předpokladu posledního odstavce § 4 ex. ř. — pro něj platného — totiž, kdyby bylo bývalo k návrhu přiloženo vyhotovení exekučního titulu, opatřené potvrzením o vykonatelnosti. Jde o výjimku z pravidla, která nemůže býti rozšiřována na jiné případy. Proto byla právem exekuční žádost postoupena okresnímu soudu v Ružomberku jako soudu k povolení exekuce příslušnému (§§ 31 a 32 zák. čl. LIV z roku 1912).

Čís. 10366.

Poddlužník jest oprávněn složit pohledávku na soudě, činili-li si na ni nárok nejen zástavní věřitelé, nýbrž i osoby, jimž byl dlužník část této pohledávky postoupil.

Přípustná jest žaloba podle § 37 ex. ř. se žalobním návrhem, že zabavení pohledávky povinného, povolené žalovanému k vydobytí jeho vykonatelné pohledávky, není po právu.

Předmětem postupu mohou býti i pohledávky budoucí, pokud není pochybnosti o osobě příštího dlužníka a o pohledávce samé co do jejího vzniku.

Postupník jest oprávněn domáhati se žalobou podle § 37 ex. ř. nepřipustnosti exekuce na postoupenou mu pohledávku.

(Rozh. ze dne 4. prosince 1930, Rv II 724/29.)

Žalovaná firma zabavila dne 29. května 1928 k vydobytí svých peněžitých pohledávek 3292 Kč a 4805 Kč pohledávku dlužníka za obcí M. Obec M. složila dlužníkovu pohledávku 40.000 Kč na soudě. Žalobce, tvrdě, že mu dlužník postoupil dne 22. května 1928 ze své pohledávky za obcí M. 5.000 Kč, domáhal se žalobou, o niž tu jde, na žalované firmě, by bylo zjištěno, že zabavení dlužníkovy pohledávky za obcí M., povolené žalované firmě k vydobytí jejich pohledávek 3.292 Kč a 4.805 Kč není po právu a že žalovaná firma nemá nárok na přikázání částky zabavené pohledávky ve výši celkem 9.594 Kč z rozvrhové podstaty. O b a n i ž š í s o u d y uznaly podle žaloby.

N e j v y š š í s o u d vyhověl dovolání žalované firmy potud, že uznal právem, že zabavení pohledávky příslušející dlužníku za obcí M., povolené ve prospěch pohledávky žalované 3.292 Kč a 4.805 Kč není po právu, správně jest nepřipustné co do částky 5.000 Kč; jinak žalobu zamítl.

D ů v o d y:

Žalující strana netvrdí, že v exekuční věci proti firmě P. (dlužníku) jest věřitelkou, že má za ní pohledávku zajištěnou na zabavené pohledávce, ani netvrdí, že povinná strana jí postoupila, co pro ni zbude z rozvrhové podstaty po zapravení všech nároků (hyperocha podle § 285 třetí odstavec, §§ 213 a 217 poslední odstavec ex. ř.), nýbrž opírá žalobní žádání o tvrzení, že jí povinná strana postoupila ze své pohledávky za obcí M. část 5.000 Kč, a to 22. května 1928, kdežto zabavení této pohledávky ve prospěch žalované stalo se teprve 29. května 1928 doručením platební záповědi obci. Vystupuje tudíž žalující strana jako osoba třetí, uplatňující právo, nedopouštějící výkon exekuce na postoupenou část zabavené pohledávky. Oprávněnost jejího žalobního žádání lze tedy zkoumati jen s hlediska § 37 ex. ř. Nezáleží na tom, že poddlužnice, obec M. složila zabavenou pohledávku na soudě, poněvadž si na ni činili nárok zástavní věřitelé a kromě toho i osoby, jimž povinná strana části této pohledávky postoupila. Složití pohledávky na soudě byla poddlužnice podle § 307 ex. ř. oprávněna i pro nároky postupníků (arg. »i jiné osoby« v § 307 ex. ř.), čímž se však na právní povaze uplatněného nároku nic nezměnilo a procesní soud musí, je-li nárok uplatněn sporem, posuzovati ho podle jeho pravé povahy. Žalující strana žádá, by bylo zjištěno, 1. že zabavení pohledávky povinné strany za obcí M., povolené straně žalované k vydobytí jejich pohledávek 3.292 Kč 24 h a 4.805 Kč 27 h s přísl. není po právu a 2. že žalovaná strana nemá nárok na přikázání částky zabavené pohledávky ve výši celkem 9.594 Kč 96 h z rozvrhové podstaty. Návrh ad 1. není sice s hlediska § 37 ex. ř. formálně bezvadný, an měl správně zníti, by exekuce byla co do postoupené částky prohlášena za nepřipustnou (sb. n. s. čís. 9048); avšak i návrh tak, jak byl učiněn, by bylo uznáno, že exekuce není po právu, ob stojí, poněvadž v podstatě má též význam jako návrh, by exekuce byla prohlášena za nepřipustnou. Podle zjištění nižších soudů jest prav-

divé tvrzení žalující strany, že povinná strana postoupila jí ze své pohledávky za obcí část 5.000 Kč dříve, než platební záповěď byla obci jako poddlužníku doručena. Postup stal se platně, ježto předmětem postupu podle § 1393 obč. zák. mohou býti i pohledávky budoucí, pokud není pochybnosti o osobě příštího dlužníka a o pohledávce samé co do jejího vzniku (sb. n. s. čís. 4740 a 5604), jak tomu v souzeném případě bylo. Postupem přešla postoupená část pohledávky firmy P. do jmění žalující strany (§ 1394 obč. zák.) a tím nabyla žalující strana právo, nedopouštějící výkon exekuce na postoupenou částku. Aktivní legitimace žalující strany plyne z práva, jehož postupem nabyla pro sebe a jež ji opravňovalo k žalobě podle § 37 ex. ř. Tím padá námitka nedostatku právního zájmu na bezodkladném určení podle § 228 c. ř. s., neboť žaloba podle § 37 ex. ř. jest zvláštním druhem všeobecné žaloby určovací podle § 228 c. ř. s., při níž zákon právní zájem předpokládá. Otázka, zda pohledávka jako pohledávka budoucí mohla býti platně zabavena, jest pro tento spor právoplatně rozhodnuta tím, že zabavení nabylo právní moci. Třetí osoba nemůže podle § 37 ex. ř. napadati exekuci z důvodu, že neměla býti povolena; pro ni jest rozhodujícím jen, že exekuce byla povolena a není dosud skončena. Oba tyto předpoklady tu jsou, a to i předpoklad, že exekuce není dosud skončena, ježto peníze na soudě složené nebyly dosud vydány. Návrh ad 2. jest podle § 37 ex. ř. nepřijatelný. Žalující strana nemá právo žádati, by žalovaná strana nebyla vůbec uspokojena, nýbrž jen, by nebyla uspokojena z jejích peněz.

Čís. 10367.

Rozluky podle § 17 rozl. zák. lze se domáhati i tehdy, bylo-li žalobě o rozvod manželství od stolu a lože vyhověno podle zjištění získaných výsledkem stran.

(Rozh. ze dne 5. prosince 1930, R I 849/30.)

Na manželovu žalobu byl právoplatnými rozsudky procesního i odvolacího soudu povolen rozvod manželství od stolu a lože z viny obou stran, protože si manželé vzájemně těžce ubližovali, protože se opětovně a citelně na cti uráželi a protože mezi nimi nastal hluboký rozvrat manželský, k němuž přispěli oba manželé rovným dílem. Na podkladě těchto rozsudků vyslovily nížší soudy na manželův návrh rozluku manželství podle § 17 rozl. zák., došedše k přesvědčení, že by skutečnosti, vyšlé najevo ve sporu o rozvod, byly již tehdy odůvodnily výrok o rozluce podle § 13 písm. e) a h) rozl. zákona, kdyby oň bylo bývalo žalováno. Zároveň převzaly do rozlukového usnesení také výrok o vině z rozsudku o rozvod.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.